

den ærede Landsthingsmand maa have overseet og hvortil der ikke er stillet Endringsforslag, idet det ogsaa med Hensyn til en Sum angaaende Capellens Hjælpekasse er betaget, at den ikke kan passere. Kan man sige om en Post, at den ikke kan passere, og dog give Decharge, saa maa man ogsaa kunne sige det om to; den af den ærede Landsthingsmand paa-pegede Udvei kan altsaa ikke benyttes. Den ærede Minister har villet indvilde Udvalget i en Modsigelse, men jeg maa gjentage, at naar den ærede Minister havde gjort os den Ære at læse Side 139 af Betænkningen, vilde han ogsaa have seet, at vi havde været opmærksomme paa, at Folkethinget har gjort sig skyldig i en Modsigelse. Det er Folkethinget, der tipligere har sagt om saadanne Poster, at de skulde udgaae af Tillægsbevillingsforslaget og behandles som Regnskabsfog, og som nu siger, at Sagen skal komme til Afgjørelse ved en Efterbevilling. Men hvad enten der nu her er en blot Ord-forskjel eller ikke, mener jeg, at der er en virkelig Realitetsforskjel imellem et Forslag, der gaaer ud paa, at Rigsdagen skal give sit Samtykke til, at der ikke skal gjøres Ansvar gjældende, og en almindelig Efterbevillingslov. Hvis forresten den høitærede Minister vil indbringe Forslag til en Efterbevillingslov, da vil det i ugunstigste Tilfælde ikke gaae værre end ved andre Efterbevillingslove. Folkethinget vil rimeligviis efter hvad der foreligger antage den, den vil derpaa komme til Landsthinget, her vil formodentlig blive nedfat et Udvalg, og saa vil den der sove blidt hen; men saa er der opnaaet, hvad den høitærede Minister ønsker. Lands-thinget kan ikke decretere Action, som oftere er sagt, og Folkethinget, hvis Sag det er at decretere Action, har erklæret, at det giver sit Samtykke til ikke at gjøre Ansvar gjældende; saaledes kunde Sagen altsaa godt ordnes. Det er ingenlunde min Mening at ville foreslaae Ministeren at forelægge en Efterbevillingslov, men hvis han vælger denne Udvei, vil han opnaae, hvad han tilsigter. For mit Bedkommende mener jeg — og i saa Henseende har Udvalget været eenstemmigt af samme Mening — at Landsthinget ikke kan sige om en Post som den her omhandlede, at den kan passere. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at der

kan hendes mange Tilfælde, hvor Landsthinget er fuldkommen berettiget til at sige, at en Post kan passere, skjøndt Folkethinget siger, at den ikke kan passere, men er Landsthinget enigt med Folkethinget i, at en Post ikke har Hjemmel i Finantsloven, ja endogsaa strider imod en udtrykkelig Afstemning i Rigsdagen, kan det vistnok paa ingen Maade sige, at Posten kan passere; jeg vil idetmindste ikke sige det.

Ministeren for Kirke- og Under-

viisningsvæsenet: Jeg skulde ikke have Noget imod, hvis den ærede Landsthingsmand havde stillet et Underendringsforslag om, at Posten saaer at passere, eller hvorved der med andre lignende Ord betegnedes, at der skulde udtales en Dabel, en Misbilligelse med Hensyn til Udgiften; men det forekommer mig at staae fast, at ved at stemme med Udvalget stempler man en Udgift som den, der ikke kan passere, vel vidende, at det ikke kan føre til Videre, og det anseer jeg for uheldigt. Jeg troer, at man virkelig skal forbeholde den Afstemning „kan ikke passere“ til saadanne Tilfælde, hvor man efter sin fulde Overbeviisning mener, at der bør gjøres Ansvar gjældende imod Bedkommende. Man skal ikke svække sine Baaben ved at anvende dem i Utide, man skal ikke tage sig en frigerist Mine paa, naar man dog ikke vil, at det skal have noget Alvorligt at betyde; thi derved svækker man kun sin egen Magt og Indflydelse. Jeg mener, at et Thing albrig bør sige om en Udgift, at den ikke kan passere, uden tillige at gjøre Ansvar gjældende. Handler det ikke saaledes, vil det undergrave Betydningen af Thingets Beslutninger. Jeg skal tilføie, at naar man i det Hele taget finder, at Administrationen ængstelig og omhyggelig stræber at handle i den Mand, hvori Bevillingerne ere givne, da skal man i saadanne enkelte Tilfælde, hvor Administrationen ikke har rammet, hvad der i en Sag har været Rigsdagens Mening, vise Overbærelse. Det vilde være meget lettere at binde sig strengt til en Bevillings Ord, men det kan ofte i det Almindeliges Interesse være næsten mindgaaeligt at anvende en friere Fortolkning, idet man i saa Tilfælde stoler paa Rigsdagens velvillige Bedømmelse og Afgjørelse. Jeg finder virke-